

Drávucz Zsolt

EGY NAP TÖREDÉKEI

1.

Hajnalban kel, bőven pirkadat előtt.
Az összetákolt puha ágy rugói nehezen
eresztik, de a tettvágy lendülete kiszakítja
a bolyhos takarók gravitációs teréből.
Azt mondja, reggelente lassan készülődik,
holott siető lépteit aligha tudja épeszű
ember követni. Mire a kotyogó orrán-száján
gőzt fúj, ő felöltözve, frissen mosott foggal,
szigorúan kevés sminkkel áll a gáزرózsa fölött.
Haját felkötö, szándék nélküli jelét adva annak,
hogy újabb hosszú nap vette kezdetét.

2.

Fölém hajol.
Indulunk. Lefelé futunk a lépcsőn.
Két perc múlva bénultan nézem, ahogyan
felszáll a buszra. Még egyszer integet.
Sosem láttam még embert így mosolyogni
háromnegyed hétkor. Ellentétes irányba
indulunk el ma is.
(Hogy a közös Start mezőnek vagy az ellentétes
irányoknak örül ennyire, nem tudhatom.
Fogkrémcsík. Szájszájtól az arcom közepéig,
egy órába telik, míg észreveszem. Legalább
szólhatott volna.)

3.

Az illatát nem tudom felidézni. Lehet,
hogy mindig más, ahogyan én is napról
napra más vagyok. Napközben ezt a
mindig más illatot keresem, könyveimen,
ruhámon, bőrömön. Reflex, talán rögeszme.
A hétköznapiak növekvő entrópiájában
ez a keresés fűz össze minket. Jó ideje
ez az egyetlen rend, amit elismerek.

Irodalmi Jelen, 2023/2.